

[Per Møller.]

imod godt kan rumme en risiko, hvis man presser på med kravet om, at nu skal Danmark gå over og slå i bordet i FN og bruge midler, der måtte findes, til at fremtvinge en eller anden form for behandling i sikkerhedsrådet. Jeg tror ikke, det gavner sagen. Om det er populært på hjemmefronten at sige noget sådant, det skal jeg ikke tage stilling til, men selv om det skulle være tilfældet, er det i hvert fald ikke nogen bevæggrund til at fremføre dette krav.

Jeg tror i øvrigt, at det vil modvirke et af de andre forslagspunkter, nemlig det, som siger, at nu må der gøres noget for at styrke FN's stilling. Der er nok af medlemsstater i FN, der svækker organisationen ved at bruge dens forskellige organer til at føre demonstrationspolitik. Jeg synes, det er værdifuldt, at Danmark har holdt sig på afstand af den slags, at vi bestandigt under de skiftende regeringer har bestræbt os for at føre en realistisk politik. Jeg er sikker på, at det er det, der bringer resultater, hvorimod det andet ikke bringer resultater, men er med til at svække verdensorganisationen.

Jeg skal i øvrigt til slut kun give tilslutning til de synspunkter og de analyser, der var i udenrigsministerens redegørelse, og dertil føje håbet om, at det brede samarbejde, der har været i folketinget om de fleste sider af udenrigspolitikken, vil kunne fastholdes og udnyttes også i fremtiden.

Stinus: Det hedder i hr. J. O. Krags bemærkninger til forslaget, at det er socialdemokratiets håb, at der kan opnås en saglig stillingtagen fra regeringspartiernes side, og jeg noterede med glæde hr. J. O. Krags klart udtrykte ønske her i dag om en lødig debat. Jeg deler dette ønske, og hvad det radikale venstre angår, vil vi gerne være med til at drøfte forslaget i den ånd, hvori det er fremsat.

Som det allerede fremgik af det radikale indlæg i den udenrigspolitiske debat her i folketinget den 31. oktober, er det også vor opfattelse, at det nu mere end nogen sine gælder om at arbejde videre mod en afspænding. Jeg skal gentage, hvad jeg allerede sagde dengang, at det, som for mig vel nok er det stærkeste argument for nye initiativer i den europæiske afspændings-

politik, er dette, at en fortsat eller fornyet afspænding vil være det eneste realistiske bidrag til liberalisering i Czekoslovakiet og det øvrige Østeuropa. Den russiske regerings aktuelle forslag til præsident Nixon drejer sig jo ikke specielt om europæiske problemer, men alene forslagets fremsættelse må tages som udtryk for, at der også i Moskva er interesse for en fortsættelse af afspændingsbestræbelserne.

Vi kan imidlertid ikke overlade afspændingsinitiativer alene til stormagterne. Også de små lande har et ansvar, når det gælder om at komme videre, om at tage skridt til at opløse fronterne, til at fjerne den frygt, som til syvende og sidst er kimen til spændingen magtblokkene imellem. En europæisk sikkerhedskonference kunne være et første skridt på vejen mod en europæisk sikkerhedsordning. Nødvendigheden af, at en sådan konference er vel forberedt, er gentagne gange blevet understreget fra denne talerstol, og jeg tror, dette synspunkt er rigtigt. Der kan være mange måder at forberede en sådan konference på, både tosidede og flersidede kontakter landene imellem, og det er da også muligt, at et uformelt forberedende møde mellem en række europæiske lande vil kunne berede grunden. Efter det radikale venstres opfattelse skal ingen mulighed lades uforsøgt, men det vil være interessant i udvalget at høre mere konkret, hvad forslagsstillerne har i tankerne.

Jeg havde under den udenrigspolitiske debat den 31. oktober lejlighed til at fremsætte nogle forslag til regeringens velvillige overvejelse, bl. a. om oprettelse af et dansk handelskammer i DDR og afskaffelse af kontrolrådspassene. Med hensyn til handelskammeret har jeg noteret mig hr. J. O. Krags udtalelse kort tid efter den udenrigspolitiske debat om, at når beslutningen om et handelskammer i Østtyskland var truffet af folketinget, kunne den lægges i køleskab.

For at der ikke skal være tvivl om det radikale venstres stilling, vil jeg gerne understrege, at det er vor opfattelse, at en tilnærmelse mellem østlige og vestlige synspunkter med hensyn til Østtysklands status må være et vigtigt skridt på afspændingsvejen, og at et første skridt kunne være, at NATO-landene i praksis accepterede,